Alva ja kulkunen lumessa

Äiti ja isä

Tämä kirja kuuluu

_____

Tervetuloa tähän esimerkkikirjaan! Se on tehty aivan samalla tavalla kuin omasi: viereisissä kuvissa näkyvistä valokuvista ja valinnoista. Se näyttää, millainen Sinulle tarkoitetun Sagan tarina voi olla. Selaile, lue ja kuvittele oma lapsesi oman satunsa sankariksi.

Oli jouluaattoa edeltävä yö. Sisällä talossa tuoksuivat piparkakut, sahramipullat ja kuusenoksat. Alva oli juuri laskenut viimeisen karkkikepin vadille, kun ikkunan luona kilahti. Kilin, kilin, kilin.

Lumessa seisoi pieni poronvasa. Sillä oli siivet, taitettuina selkää vasten kuin kaksi pehmeää viittaa, ja kaulassaan hopeinen kulkunen. Se katsoi Alvaa, katsoi taivaalle ja tömäytti sitten aivan pienellä sorkallaan. Pilvien välissä muutama tumma piste lipui pois kuun ylitse. Poronvasa yritti levittää siipensä, mutta taittoi ne taas kokoon. Silloin Alva juoksi eteiseen.

Alva veti pipon, hanskat ja saappaat jalkaansa niin nopeasti, että toinen hanska meni nurin päin. ”Olkoon sitten niin”, hän sanoi. Avoimesta ovesta pujahti sisään kylmää, lumelta tuoksuvaa ilmaa.

Poronvasa oli jo löytänyt rivin pieniä sorkan jälkiä. Ne olivat puuterilumessa ja osoittivat kohti kuusimetsää. Alva kyykistyi niiden viereen. ”Seurataan laumaa”, hän sanoi. ”Askel kerrallaan.” Hän mietti hetken ja sanoi sitten: ”Yksi kuusten läpi.” Poronvasa otti varovaisen askeleen. Kulkunen vastasi: kilin. Alva otti vielä yhden, ja yhdessä he seurasivat jälkiä kohti tummia puita.

Kuusimetsässä oli lumisen hiljaista. Oksat riippuivat valkoisina ja pyöreinä, ja toisinaan lumipaakku putosi pienellä plumpsahduksella. Alva näki ensin sorkan jäljet, kaksi pientä painaumaa ja sitten kaksi lisää. Hän seurasi niitä tarkasti, aivan kuin etsiessään eläinten jälkiä tuoreen lumisateen jälkeen.

Poronvasa kiirehti kolme askelta, mutta matala oksa tarttui toiseen siipeen. Vasa hätkähti ja jäi paikalleen. ”Odota, minä näen”, Alva sanoi. Hän nosti oksan varovasti pois. ”Yksi kuusten läpi”, hän muistutti. Poronvasa jatkoi matkaa. Runkojen väliin avautui suuri valkoinen kenttä, ja kaukaa kuului syvä bummm.

Viimeisen kuusen takana oli järvi, jäätynyt ja sileä lumen alla. Syvällä sen sisällä jää lauloi: bummm, bummm, kuin valtavan suuri rumpu kaukana maan alla. Poronvasan korvat kääntyivät kumpikin omaan suuntaansa.

Mutta lauman jäljet kimalsivat järven poikki. Ne eivät enää olleet tavallisia painaumia. Ne hohtivat hopeanvalkoisina ja sitoivat rannat yhteen kuin kapea talvisilta. Alva laski saappaansa ensimmäiselle kimaltelevalle jäljelle. ”Yksi kuusten läpi”, hän sanoi. Sitten hän näki seuraavan osan reitistä. ”Ja yksi jään yli.” Poronvasa seisoi hetken paikallaan. Silloin kulkunen kilahti, ja se asetti pienen sorkkansa Alvan saappaan viereen.

Keskellä järveä jää lauloi taas, nyt pidempään: bummm-bummm-bummm. Poronvasa hypähti. Kulkunen helisi niin nopeasti, että Alva oli vähällä seota askelten laskussa.

”Järvi osaa hyvin bassoa”, hän sanoi. ”Mutta se tarvitsee apua muuhun.” Alva hyräili pienen sävelkulun joululaulusta, pehmeästi ja hieman nuotin vierestä. Poronvasa kuunteli. Sitten se asetti sorkkansa kimalteleviin jälkiin, yhden toisensa jälkeen. Yksi kuusten läpi, yksi jään yli. Toisella rannalla pimeydessä odotti pieniä kullankeltaisia pisteitä. Alva siristi silmiään. ”Lumilyhtyjä!” hän sanoi ja lisäsi vauhtia.

Lumilyhdyt seisoivat mutkittelevana jonona, pyöreinä kuin lumipullat. Jokaisessa lyhdyssä lepatti pieni liekki. Ilmassa tuoksui vienosti lämpimältä stearіinilta, vaikka yö oli kylmä ja kirkas.

Lyhtyjen välistä Alva löysi lisää sorkan jälkiä. Yksi niistä oli astunut aivan hänen vanhan pulkkamäkensä vierestä. ”Ne olivat täällä”, hän sanoi. Hän katsoi ylös. Lyhtyjen yläpuolella kohosi korkea mäki, valkoisena taivasta vasten. ”Yksi kuusten läpi, yksi jään yli, yksi lyhtyjen ohi.” Poronvasa ojensi kaulaansa kohti huippua, mutta laumaa ei näkynyt. Siellä ylhäällä liikkui vain tuuli. Alva alkoi kävellä kohti mäkeä.

Mäki näytti kaksin verroin korkeammalta, kun Alva seisoi sen juurella. Täällä hän oli tavannut laskea pulkalla, kunnes posket punoittivat ja hanskat painoivat lumesta. Alas mentiin lujaa. Ylös taas lähinnä puuskutettiin.

”Otetaan pieniä askelia”, hän sanoi. Poronvasa yritti kiivetä, liukui taaksepäin ja istahti yhtäkkiä keskelle lunta. Siivet jäivät vinoon. Alva puristi huulensa yhteen, ettei kikattaisi, mutta hänen hartiansa tärisivät silti. Poronvasa loi häneen hyvin kiukkuisen katseen. ”Anteeksi”, Alva sanoi ja ojensi kätensä. ”Yksi kuusten läpi, yksi jään yli, yksi lyhtyjen ohi, yksi mäkeä ylös.” Vielä yksi askel. Sitten toinen.

Puolivälissä mäkeä tuuli kiersi heidän ympärilleen. Se piiskasi lunta heidän reitilleen. Ensin poronvasan jäljet kävivät mataliksi. Sitten Alvan saappaanjäljet täyttyivät uudelleen, kunnes ne olivat vain pehmeitä kuoppia, jotka katosivat hänen katsellessaan.

”Pidetään vähän kiirettä”, Alva sanoi. Hän otti kaksi askelta. Poronvasa otti yhden. Hän otti kaksi lisää, ja vasa seurasi perässä kulkunen ääneti rintaansa vasten. Heidän takanaan olivat kuuset, jää ja lyhdyt, mutta tuuli pyyhki ne kaikki pois. Alva sanoi reitin ääneen, aivan kuin sanat voisivat pitää sen paikallaan: ”Yksi kuusten läpi, yksi jään yli, yksi lyhtyjen ohi, yksi mäkeä ylös.” Huippu oli nyt lähellä. Mutta olisiko lauma vielä siellä?

Huipulla ei ollut puita, vain taivas, tuuli ja sivuille kiitävä lumi. Alva kääntyi ympäri. Siellä heidän reittinsä olisi pitänyt olla. Mutta jälkiä ei ollut lainkaan, ei yhtäkään.

”Nyt sinä voit lentää”, hän sanoi ja osoitti ylöspäin. Poronvasa avasi siipensä. Se kyyristyi, otti etusorkillaan vauhtia ja pysähtyi. Kulkunen roikkui ääneti. ”Lennä!” Alva sanoi uudestaan, nyt kovempaa. Mutta vasa taittoi siipensä kokoon ja käpertyi pieneksi kuin kadonnut hanska. Heidän yläpuolellaan lauma lipui eteenpäin kohti pilvien reunaa. Alva puristi hanskaansa lujasti. Mitä sillä oli, minkä lauma voisi kuulla?

Tuuli nykäisi Alvan pipoa. Hän piteli siitä kiinni toisella kädellään ja katsoi toista. Aivan poronvasan leuan alla istui kulkunen, kiiltävänä lumesta huolimatta. Alva muisti kilinän ikkunan takaa. Hän muisti, kuinka se oli kuulunut kuusten lomassa.

”Ehkä ne eivät näe meitä”, hän sanoi. ”Mutta ehkä ne kuulevat.” Hän tarttui varovasti kulkuseen ja soitti sitä: kilin, kilin, kilin. Kolme selvää ääntä. Ensin vastasi vain tuuli. Alva soitti uudelleen, lujemmin. Kilin, kilin, kilin. Silloin tumma piste pysähtyi pilvien reunan yläpuolelle. Sitten kuului vastaus, hento mutta selvä: kilin-kilin-kilin.

Poronvasan korvat ponnahtivat pystyyn. Taivaalla pienet pisteet kääntyivät takaisin. Pilvistä kilisi lisää kulkusia, aivan kuin tähdet olisivat ravistelleet taskujaan, jotka olivat täynnä hopeaa.

Alva katsoi pulkkamäkeä. Se laskeutui pehmeästi huipulta, sileänä monista laskuista ja tarpeeksi leveänä kahdelle. ”Sinun ei tarvitse lähteä suoraan ylöspäin”, hän sanoi. ”Kun minä lasken täällä, nojaan ensin eteenpäin, ja sitten se sujuu ihan itsestään.”
Hän asetti jalkansa reunalle. ”Yksi kuusten läpi, yksi jään yli, yksi lyhtyjen ohi, yksi mäkeä ylös…”
Poronvasa otti askeleen eteenpäin. Alva hymyili. ”…ja yksi mäkeä alas.”

Alva juoksi. Hän juoksi niin kuin silloin, kun pulkka on jo alkanut liukua ja sen perään pitää ehtiä, ennen kuin se katoaa. Lumi pöllysi saappaiden ympärillä. Poronvasa juoksi hänen vierellään, ensin jäykästi ja sitten nopeammin.

”Yksi mäkeä alas!” Alva huusi. Vasa ojensi siipensä. Se teki yhden loikan. Sitten vielä toisen. Kolmannella loikalla sorkat tuskin enää koskettivat lunta. Kulkunen lauloi niin kirkkaasti, että Alva nauroi kesken puuskutuksensa. Poronvasa nousi lumireunan ylitse kohti vaalenevaa taivasta. Lauma tuli sitä vastaan, kilisten ja kimaltaen, ja pieni vasa lensi suoraan niiden joukkoon.

Jouluaaton aamuna talo oli taas hiljainen. Siellä tuoksuivat kahvi, piparkakut ja nurkassa seisova pieni kuusi. Pöydällä sahramipullat olivat raidallisen pyyhkeen alla. Alva käveli ikkunan luo.

Uudessa lumessa kulki rivi pieniä sorkan jälkiä, aivan talolle asti ja taas takaisin. Kuusen latvassa riippui pieni hopeinen kulkunen tummanpunaisessa nauhassa. Alva nousi varpailleen ja antoi sille varovaisen tönäisyn. ”Kilin, kilin, kilin”, se sanoi. Kaukana katon yläpuolella näkyi pieni lauma vaaleanpunaisella talvitaivaalla. Alva soitti vielä kerran.

Alva ja kulkunen lumessa

Jouluaattoa edeltävänä yönä pieni siivekäs poronvasa laskeutuu Alvan ikkunan ulkopuolelle, kauas omasta laumastaan. Alva seuraa jälkiä lumen halki, laulavan jään yli ja omalle pulkkamäelleen, missä pienen kulkusen on kuuluttava aivan taivaaseen asti.

fi-fi.sagatilldig.se